

MIRES IMPLORANT CLEMÈNCIA, però ja no puc fer-hi res. La culpa d'aquest final només ha estat teva. Asseguda a la cadira de la meva petita cuina, amb una tassa de cafè amb llet a la mà, veig com la sang et comença a rajar amb menys força. De tant en tant, surt algun coàgul. Cada vegada és més espessa. Tranquil·la, que ja s'acaba. El teu color de pell canvia a un to més blanquinós. El teu nas es perfila. S'acosta el final.

Recordes el dia que ens vam conèixer? Et vas traslladar al segon tot just fa un any. Arribava de comprar amb una bossa a cada mà i ens vam trobar al portal. Estaves a dalt de les quatre escales que hi ha abans d'arribar a l'ascensor. Ja l'havies cridat i, mentre l'esperaves, miraves el mòbil. Quan em vas veure, el vas guardar de seguida i vas baixar ràpidament, per col·locar-te al meu costat.

- Bon dia, necessita que l'ajudi?

Com si jo no fos capaç de pujar-les tota sola.

- Bon dia. No. – et vaig dir sense ni mirar-te a la cara.

Vaig fer la intenció de marxar, però tu no podies deixar-ho estar. Ets d'aquell tipus de persona que necessita ajudar a tothom, tot i que no sigui necessari, tot i que et diguin que no cal. Amb un gran somriure em vas prendre una bossa de la mà i me la vas pujar.

- Soc la Clara i m'he traslladat aquí fa poc. Tingui! Li apunto el meu número de mòbil aquí, per si necessita res.

Sense demanar-me permís, vas agafar el tiquet que hi havia dins de la bossa i el vas apuntar.

- Gràcies. – Què havia de dir?

Ara sí. Ara que ja et senties bé, et vaig arrencar la bossa de les mans i vaig marxar. Vaig pujar per les escales. Et volia demostrar del que era capaç. Un avís. Lamentablement, no te'n vas adonar.

A partir d'aquell dia vaig fer de tot per no coincidir amb tu, però tot i que ho intentava, tu sempre que em veies, m'aturaves per parlar. Fins i tot recordo algun dia en què passava ràpidament pel teu costat i em vas agafar del braç perquè no marxés.

- Bon dia! Què ha fet avui?

Sempre la mateixa pregunta, amb aquell to de veu infantil i apegalosa. No sé què pretenies que t'expliques. La meua vida és bastant monòtona i, tot i que no tu t'ho creguis, soc feliç. No necessito res més. Realment necessitaves saber què havia fet aquell dia? O potser havies llegit alguna notícia que parlava de la soledat?, o potser, simplement intentaves sentir-te millor persona donant-me conversa?

He aprofitat el moment en què agafaves les tasses. He fet veure que no hi arribava perquè sabia que t'encantaria ajudar-me. No em considero mala persona i he volgut fer-te aquest regal final. I quan estaves allà dalt de la cadira, te l'he clavat. He provat amb totes les meves de forces de tornar-lo a treure, però no he pogut. Tot ha anat massa ràpid i volia gaudir un altre cop d'aquell instant en què la fulla travessa la carn calenta. Ho he deixat estar quan has començat a cridar. Era el principi i encara tenies forces per demanar socors. Has estat una estona intentant que et sentís algú. He hagut de preparar un tros de tela per si t'havia d'emmordassar, però per fi, has callat. Fa uns deu minuts que només emets petits balbucejos intel·ligibles.

El meu fill era com tu. De vegades el trobo a faltar. Crec que ell devia tenir la mateixa edat que tu el dia del gerro. D'un dia per l'altre em va començar a tractar com si no pogués fer res tota sola. Com si fos una nena. Va passar de visitar-me un cop cada quinze dies a dos dies a la setmana i sempre entrava amb aquella cara de preocupació. Vaig intentar deixar-li clar que si m'havia de dir què havia de fer amb la meva vida, que no vingués més, però com li passa a tothom des de fa uns anys, no em sentia.

D'una forma o altra, tot i fer-ho només una vegada, segur que ha sigut mortal. Si no he tocat cap òrgan vital, moriràs dessagnada mentre miro encuriosida. El toll de sang es va estenent i contraresta amb les rajoles blanques de la cuina. Potser tenia raó l'avi quan m'explicava que la nostra família prové dels dips, perquè aquell color vermell que es va enfosquit en tocar el terra fred, fa que les meves pulsacions s'accelerïn.

Mentre m'acabo el cafè, faig un repàs de la meva vida, tot i que crec que ja no m'escoltes. He treballat molts anys del que calgués, cobrant misèries i en condicions que no li desitjaria a ningú, tot per intentar mantenir a la meva família. He vist morir al meu home i deixar-me deutes que jo desconeixia (el qual, per cert, en vida tampoc em va tractar massa bé). He fet tot el necessari per fer créixer el meu fill tota sola. He negociat amb bancs i organismes sense que ningú ho sabés, intentant guanyar pròrrogues i terminis de pagaments més amplis, sabent que això feia que acabés pagant més. No soc estúpida. He lluitat. I tant que he lluitat! I me n'he sortit. Però, des de fa uns anys sembla com si la meva opinió ja no es tingui en compte. La meva veu ja no se sent.

No sé en quin moment vaig passar a ser un problema. Sincerament, tothom ho veu molt clar, però jo no ho vaig veure arribar. Per això, ara prefereixo estar sola. Després de tot el que he viscut, no necessito que ningú em miri amb compassió.

Vols saber què li va passar al meu fill? Va acabar venint cada dia. Fins i tot, em feia la compra sense que jo li digués res! Què volia? Què em quedés asseguda al sofà? Ni parlar-ne! Finalment, quan ni ell ni jo ja no aguantàvem més la situació, em va dir que em volia internar en aquell lloc. Jo? Amb aquella gent? Què hi pintava allà? El vaig fer fora de casa. No volia fer-li mal quan li vaig llençar aquell gerro, només volia que marxés. Però, li va tocar al cap. No va dir res. Va girar-se, em va mirar sorprès i va caure rodó cap enrere. Mal cop. Em va afectar, soc mare i no era pas la meva intenció, però alguna cosa dins meu es va remoure en aquell moment perquè, quan va deixar de respirar, jo somreia. El tema policial va ser fàcil. Una mala caiguda explicada amb cara de desconsol i ja no van fer gaires més preguntes. Cas tancat. Podia tornar a fer la compra tota sola.

Ara, asseguda en aquesta cadira, t'observo i analitzo la teva escassa vitalitat. Em costarà netejar tot això. He de reconèixer que ja no soc la que era abans. Hauré d'anar amb compte de no relliscar. He intentat que això no acabés així, però m'ho has posat molt difícil. Et comença a costar respirar. Intento caçar aquestes últimes exhalacions i amb cada captura, noto com l'adrenalina em rejoyeneix per uns moments. Arriba la millor part.

Després d'això del meu fill vaig estar uns anys tranquil·la, però havies d'arribar tu. Vas ser una revolució al nostre bloc. La vella del cinquè estava contentíssima! Entre tu i jo,

sempre he pensat que està malament del cap. Només cal veure com es tenyeix el cabell. No vol assumir l'edat que té. El fet que una noia jove arribés a l'edifici la va emocionar. Potser es pensava que us faríeu amigues. Però, tu no en tenies prou amb ella. Ella era massa fàcil. Necessitaves un repte i jo era el teu repte. Friso per veure la seva cara quan vegi que has desaparegut.

Ara que hi penso, potser et recordo a algú? Veus en mi un possible llaç familiar perdut massa aviat? Però, abans de lligar-te a una persona, potser caldria que preguntessis a l'altra part si té ganes d'establir cap relació.

Possiblement, ara pagues per tota aquesta rancúnia que porto acumulada, per tota la gent que m'ha tractat com si no valgués per a res, però crec recordar que et vaig deixar ben clar aquell dia que no necessitava ajuda amb les bosses.

Avui ja n'he tingut prou. No sé per què has hagut de pujar al meu pis. Et devies pensar que no sé llegir o que he perdut visió. No ho sé. Lamentablement, has pres una mala decisió.

- Ha vist el cartell del tall de llum programat que faran demà? Vol baixar al meu pis?, per no estar sola?

Com si fos una nena que encara té por a la foscor. No et suportó més.

- Vine nena, passa que et convido a un cafè.

T'ha canviat la cara. Has pensat que havies guanyat. Que m'havies guanyat.

No esperaves aquest final. La sorpresa. La força. La ràbia. No ha sigut un acte impulsiu. Has caigut en la trampa dels arquetips, i això ha fet que ara estiguis estesa a terra a punt de morir.

Fa molt de temps que estic sola i que, encara que no ho creguis, soc una adulta funcional. La soledat de tots aquests anys i la invisibilitat a la qual m'ha condemnat la societat, m'han fet més forta i lliure. A més, m'han donat un gran privilegi. Ningú creurà que una pobra àvia de vuitanta-sis anys ha matat amb el ganivet del pa a la seva veïna de vint-i-dos.

Què? Què dius? Et costa parlar. No t'entenc. Que estic boja? Potser sí. O, potser és l'edat.